

Молодь і Комуніст

пролетарі всіх країн, єднуйтеся!

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання ХVIII

№ 19 (2279).
Субота

12

лютого

Ціна 2 коп.

Газета виходить
з 1939 року.

В'язальниця Кіровоградської паншійної фабрики комсомолка Катерина Мельникова у першому році п'ятирічки перейшла на розширену зону обслуговування. Замість восьми автоматів вона стала працювати на десяти. За підсумками першого стану Всесоюзного змагання на честь 60-річчя Жовтня Катерина виборола право сфотографуватися в Кремлі. Комсомольсько-молодіжна бригада, в якій трудяться передоча робітниця, зобов'язалася до 7 листопада виконати план двох років. У цьому змаганні кожен член колективу бере на озброєння досвід багатоверстатниці Катерини Мельникової.

На фото: Катерина МЕЛЬНИКОВА.

Фото В. МАСЛЕННИКОВА, В. КОВПАКА.

ПРОДОВЖУЙ СПРАВУ ЖОВТНЯ

**«Комуністичну
ідейність,
активну
життєву
позицію
кожному
члену
ВЛКСМ!» —
такий
порядок
денний
Всесоюзних
комсомольських
зборів,
які почнуться
14 лютого**

С БОЄ славне 60-річчя твоя Країна Рад, ровеснику, зустрічає в розквіті економіки, науки, культури, при небувалому зростанні народного достатку. Поглянь довкола: широка панорама динамічного розвитку нашого соціалістичного суспільства — то справа рук і розуму мільйонів трудящих — і тих, хто запалив над світом факел Великого Жовтня, хто за своє коротке життя здійснив найвеличніший подвиг — відстояв тобі право йти в революцію далі, і тих, хто своєю невтомною працею повсякденно вносить свій чесний рядок у літопис комуністичного будівництва.

У бою і в труді ми — непереможні. Бо над нами грапор рідної партії, бо живе в кожному з нас велика життєва сила ідей марксизму-ленінізму.

Відчуваєш гарячий подих революції, чуєш полум'яні слова її вождя? Вони кличуть у похід до нових трудових звершень. І сьогодні, в рік славного ювілею Батьківщини, нормою життя твого повинні стати активна життєва позиція, свідоме ставлення до громадського обов'язку, єдність слова і діла, неухильне дотримання морального кодексу будівника комунізму.

Чи зумів же ти виплекати в собі ці високі якості радянської людини? Як працюєш над виконанням історичних рішень XXV з'їзду КПРС? Чи сповна віддаєш свої сили, знання, талант і натхнення в ім'я зміцнення могутності і розвитку Вітчизни? Який трудовий подарунок готуєш на честь її славного ювілею? Про все це скажи на Всесоюзних комсомольських зборах. Ретельно й вимогливо проаналізуй свою роботу і діяльність усієї комсомольської організації. Бо зробити це належить багато. Виконати план двох років п'ятирічки до 7 листопада 1977-го — справа твоєї честі і тільки справді самовідданою працею, відмінним навчанням, зразковою поведінкою можна добитися почесного права підписати Репорт Ленінського комсомолу Центральному Комітету КПРС до 60-річчя Великого Жовтня.

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

**ЗИМА —
НЕ
ПЕРЕПОЧИНОК**

Обговорюючи Постанову ЦК КПРС «Про 60-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції», хлібороби колгоспу імені Леніна взяли підвищені соціалістичні зобов'язання на ювілейний рік. З кожного гектара вони вирішили зібрати не менше 32,6 центнера зерна, по 270 центнерів цукрових буряків та по 20 — соняшника. Ініціаторами дострокового ремонту техніки, вивезення місцевих добрив, доведення до високих посівних кондицій насіння ярих, проведення снігоза-

тримання виступили комсомольці — механізатори третього відділка, яких очолює групкомсорг, трактористка Валентина Марущак.

Першими завершили підготовку до весни закріпленої техніки комсомольці Юрій Цюпка, Віктор Вінник, Віталій Грищенко, Олександр Мосінзов, Володимир Каленик та Володимир Шалапко.

Молоді хлібороби знають, що для виконання своїх високих соціалістичних зобов'язань потрібно дбати про підвищення родючості колгоспної ниви і

не забувати про свій факховий рівень. Разом з ветеранами, комуністами О. П. Діденком, Б. П. Івашуком, механізаторами М. Л. Матковським, В. П. Носальським та іншими в минулому році вони внесли в ґрунт 43 тисячі тонн органічних добрив. Це — по 7 тонн на кожен гектар. Щедру заправку одержить нива і в цьому році. За січень під майбутні врожаї доставлено перші 8 тисяч тонн місцевих добрив.

І. КОТОВСЬКИЙ.
Вільшанський район.

В ДОРОГУ — З ПОЧУТТЯМ ЩИРОСТІ

◆ Ми — інтернаціоналісти

КОЛИ оголовок третього (й останнього) дюкера виширив з води на правому березі Дніпра, начальник дільниці управління підводно-технічних робіт Анатолій Олександрович Медведєв підійшов до метрового діаметра труби газопроводу і поплескав її, мов доброго приятеля.

— Все, впоралися. Навіть на один день раніше, — промовив він стомлено.

Так, найскладніша операція — прокладання підводної частини газопроводу — успішно завершилася. На дно Дніпра укладено останній дюкер. Три вельетеських «змій» з'єднали береги ріки Тринадцять напружених днів.

Тринадцять днів, сповнених переживань за проведення підводно-технічних робіт, сеїли на плечі Анатолія Олександровича суцільною пошею. Трохи несподівано зринули думки, що вивершувалися в його свідомості ще здавна і тільки сьогодні заявили

про себе голосно, — він став більше поважати газопровід. Так, так, саме поважати. Не тільки ці дюкери, не тільки підводну частину — весь газопровід «Дружба» з його закритими, симпатичними будівництвом. Це почуття дістало наповнення саме тут, біля Дніпра. Власне, хіба так важливо, де? Найголовніше — що стане цей увесь (і його, і багатьох-багатьох хлюпків та дівчат з братніх соціалістичних країн, з якими астиг подружжистен) газопровід надійною артерією, яка живитиме, скріплюватиме узнієднання між народами, особливо ж — між представниками молодого покоління, які візьмуть це почуття з собою в майбутнє...

А викорб дільниці, випускник Бакинського політехнічного інституту комсомолець Валерій Железняк у цей час у тісному вагончику, де живе разом із дружиною, спокійно їв борщ.

Наче за плечима у нього не менше десятка укладених дюкерів. Щасливий і стомлений, він на запитання, кого в першу чергу можна відзначити, відповів:

— Важко виділяти когось зокрема, та й нема потреби: всі працювали підійнято, всі однаковою мірою похвилювалися, усі поділяють сьогодні цю радість. Окремо ж хочеться подякувати колективові Світловодського заводного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія», який терміново виконав наше замовлення — виготовив 2462 баластних сідлоподібних грузил. Вони значно полегшили нашу роботу. Особливо відзначився на виготовленні грузил комсомольсько-молодіжний колектив формувальників Віктора Нездельського.

І. БОРИСОВ.

м. Світловодськ.

Фото Р. ЄПЕЯКІНА.

ПРЕСТИЖНЕ МІСЦЕ

Відрадженьня
за листом

ПРИЙМЕМО за підправну точку положення: про реальні потреби і почуття людини можна судити тільки з її дій.

Цим положенням, немає сумніву, керувалися і збори Світловодського міського відділу культури (22 жовтня 1975 року), і засідання ради того ж закладу (12 лютого 1976 року), в центрі уваги яких була робота парку культури і відпочинку імені І. І. Шевченка. Що ж змінилося приблизно за два місяці? Факти переконують незалежно: керівництво парку з «хорошого» стало «поганим».

Ще у жовтні позаминулого року парк перевиконав виробничо-фінансовий план дев'яти місяців, і в культурно-масовій роботі була помічена тільки одна-єдина хвиля: не всі підприємства міста виступили в зведеному театрі з концертами художньої самодіяльності. А вже на початку лютого перевірка виявила там масу недоробок. Ковзанка залита піском, ковзани і лижі не відремонтовані, у місті немає реклами про роботу ковзанки і бази прокату. Забуто про план ремонту споруд парку, затверджений міською радою. Радіоапаратура і музичні інструменти до застосування мало придатні. В добір кадрів і трудових дисципліні працівників парку мають місце серйозні порушення.

«Товаришу Козлову оголосити сувору догану» — логічне завершення цього набору бльших і менших уступень (якщо перераховано лише частину з них). Подібних оргієсників у послужному списку колишнього директора парку Миколи Козлова виявилось достатньо, щоб у черні минулого року його з роботи звільнили. Ціюправда за власним бажанням...

Запитали себе, чи може, скажімо, директор, з огляду на престижність і невизначено-рандіжні надії своєї посади, захопитись конкретною справою, внести в неї своє бачення суті? Мабуть, ні. Діючи, тут слід думати про відповідальність за доручену діяльність.

Так могло бути в Козлова.

Раніше він хотів присвятити себе музиці: у музичній школі, після закінчення музичного училища, сів клас духових інструментів. Швидко збагнув, що треба шукати щось інше. Він бажав тільки пропозиції, зручної для нього — щоб піти. І вона не забарилася в особі О. Ю. Канітани. Десять років відпрацювавши директором парку, Олексій Юхимович хотів, нарешті, передати цей пост у надійні руки... Після Канітани керівництво парку не затримувалися. Олексій Юхимович зрадив, дистанційно Козлова: буде в парку молодий, енергійний господар! Задоволення був і винуватий радості.

До речі, про ці два слова — «господар» і «господарник». Якщо ними визначати коло обов'язків директора парку, то перше вибирає в себе зміст другого, і такі неодмінні якості, як срудитися, висока інтелігентність, принциповість, без яких важко уявити керівника закладу культури.

Інспектор же міського відділу культури Л. В. Гаркуша двома руками голодує тільки за пробивного господарника («Спеціалістів у нас і без того вистачає», — це раз повторювала вона). Заборонити їй так думати нам не вдається. Не згодніми — можемо. Та краще розібратись, зрозуміти причини, які сформували таку позицію.

На початку лютого, поспішали мені, гостро відчуватиметься відсутність директора. Сесія міськвиконкому розподілятиме ділянки роботи в парку між підприємствами міста. Ренту часу — загалом, увесь рік — директор стукатиме в солідні кабінети, нагадуючи, аби обичине стало дієвим. Почують його — встановлюватимуться нові атракції, впорядковуюватимуться спортмайданчики. Не почують (буває й так) — продовжуватиме іржавіти під дощем і снігом, приміром, наповнену зібрану карусель «Ромашка». Бо можливості невеликого колективу дуже скромні і явно недостатні для того, щоб привести в належний вигляд територію, будівлі парку і підтримувати зразковий порядок протягом року. Розраховувати можна тільки на допомогу громадськості. Отут і повинна спрацювати, як переконана Л. В. Гаркуша, «пробивна сила» керівника.

Відмовившись од позбавного, занадто вузького розуміння праці і обов'язків директора, згодом, буде неслучайно відмовитись рано чи пізно змусити саме життя. Починати ж, мабуть, краще з усунення причин, які зумовлюють уже зникну, проте аж ніяк не зрочну позицію. Вона, чи позиція, відіграла

важливу роль і в директорській долі Козлова.

Повернемося знову до засідання ради міськвідділу культури, з якого виникли ці суворі догани. Рада розглядала роботу парку в зимовий період і підготувала до весняно-літнього сезону.

Треба мати на увазі важливий момент: уперше за кілька років життя в парку не заважав у зимовий сезон сплячки. Давали музичну ковзанку, повноголосим оркестру запрошувало на чергове засідання клубу любителів музики, на концерти оркестру народних інструментів. Це не замочали члени ради (підтвердження тому — протокольні записки). А в результаті все ж догана...

Про допомогу, надану Козлову, довелося почути немало. «Ніяк не вийшло з ним і міськвідділу культури, і парторганізації закладів культури на чолі з М. А. Татаринцевою, і комсомольська організація, яку тоді очолювала Н. Дем'ян. Ніяк не вийшло, допомагати. Але ж допомагати — не значить, спостерігати за кожним наступним кроком, ретельно запобігати хибі — для чергового попередження чи догани. Тим більше, коли мова йде про керівника молодого. Тим більше, коли цей начальник пропонує нове, чого раніше, до нього, інші не пропонували.

З тим же концертно-танцювальним залом — прекрасна ідея! — звертався до Лариси Василівни Гаркуші. Підтримки і розуміння не зустрів.

Розповісти б йому в міськомкомі комсомолу про цей зал, який потрібен місту більше, ніж музею, б для музею треба спершу зібрати експонати (так він вважає), і при те, що керувати парком повинні молоді, оскільки ходять сюди переважно молоді. Та й сюди комсомольською дорогою закрита — біля міськомкому теж встало, з свого боку, винести йому догану.

Не будемо перебільшувати заслуги Козлова. Ентузіазму вистачило йому не надовго. Перші ж неприємності помітно послабили волю, а труднощі внесли у його ставлення до своїх обов'язків холодок пасивності. Від них до байдужості — всього два кроки. Звідси — навіть випадки порушення трудової дисципліни...

ТЕПЕР він працює на заводі. Стоїть за верстатом від зміни до зміни. У вільний час ніколи думає, як добре було б організувати на заводі оркестр. Музиканти знайдуться, без сумніву! Ось тільки хто запропонує? Ному ніяк не впадає: це ж значить знову брати на себе відповідальність.

Рациональні рішення він у свої двадцять шість приймає навмання. Допомога «школи» стосується з міськвідділом культури.

«Ми йшли поміж соснами (знаменитим кримським, яким тут так гордіться) до виходу. Я навіть радий, — повільно сказав Козлов, — що все так вийшло. Парк я постарався забути. Зовсім».

Дуже серйозно звучить, якщо подуматись, просте поєднання слів: парк — і місце чисті роботи, чистих турбот і навіть болю. Тут зустрічають підвудачів, своїх гостей, і прагнуть зробити їхній відпочинок красивим і корисним. Об'єднати колектив, створити в ньому атмосферу доброзичливості, ділового настрою зможе справжній господар, якого тут давно вже чекають. Про не я почула і від робітнички Мотроні Олександрівни Ульянової. Вона — ветеран, працює в парку вже шістнадцять років. Міський відділ культури поки що сподівається на щасливий випадок, коли йдеться про нового кандидата в директори. Хочє працювати? Вважає що вистачить сил і вмінь? То й добре. Допоможемо, мовля, якщо буде щось не так. Отже, запрошення на цю посаду людей випадкових, професійну приналежність яких міський відділ культури визначає за наявністю чи відсутністю господарської струнки, не схвалюючи потім ніякої «самодіяльності і фантазії», — зовсім не випадковість. За три роки — три директори. Цей факт змушує серйозно замислитись.

На такі думки і висновки наводить лист, анонімний автор якого не розуміє, чому пішов Козлов («Як він працював — про це всі знають. Очолований ним колектив вивів парк у дипломанти республіканського глядач...»), чому у світловодському парку культури і відпочинку так часто міняються директори.

Тільки директори...

Т. ЛЮДНА.

ТЕПЕР хвилюватися вже пізно. Щойно було оголошено: чергове заняття гуртка «Школа КІРС — марксизм-ленінізм у дії» і наступні до кінця життя проводитиме він, заступник пропагандиста Микола Моторний. Нові для нього обставини народжують думку: він має піднятися на кілька сходів до майстерності, а дається це тільки напруженою самостійною працею. Отже, скрім основної роботи (він — лікар-терапевт) і відвідування громадського доручення (секретар комсомольської організації районної лікарні), з'явилася ще одна ділянка роботи. Як найраціональніше розподілити свій час і зусилля, щоб скрізь встигати? Компромісний і формальні рішення до уваги не беруться.

Вихід, і досить простий, знайдено всім обома язики і доручення підпорядковуються справі, котри він служить — допомогти хворому, повернути радість трудитися на землі повноцінним і господарем. Він поведе про це мову з молодими слухачами, своїми ровесниками — щоб ці погляди стали їхніми переконаннями.

Хіба не про це йдеться і на сьогоднішньому занятті, тема якого — «Осознанні напрямки й особливості розвитку народного господарства в десятиріччя»?

У чому полягає якість нашої роботи? — запитує головний лікар районної санепідемстанції пропагандист І. І. Зінченко медсестру Віру Гучало. Разом з нею шукає вагомих, точних слів і Микола. Він змив активно думати, не пропускаючи жодного питання. Ця готовність кожної хвилини прийти на виручку товаришам, безумовно, допоможе йому як керівникові полігуртка спрямовувати відповідні слухачів у потрібне русло, добиваючись тієї ж вагомості і точності. Тепер, коли йдеться про якість роботи, він би виділив, поряд з устаткуванням кабінетів, настрий, який у них планує, доброзичливе, уважне ставлення медичного персоналу до пацієнтів.

З'ясовано перше питання. Інструктор по санітарно-освітній роботі Зіна Прала міркує над поняттям ефективності стосовно медичнини.

— Зіно, скільки ви провели вечорів запитань і відповідей?

— Два.

— А скільки треба було?

— Шість.

— Сорок шість!

Микола усміхається, слухаючи цей діалог пропагандиста і слухачки. Звичайно, він розуміє, що остання цифра свідомо завищена. Припустимо, не сорок шість, але ж і не два. Профілактична орієнтація медицини вимагає не втомного роз'яснення і донесення

до кожної людини того мінімуму знань, який їй життєво необхідний. Ще один висновок, робить М. Моторний: потрібна точність і знання всіх обставин, щоб від заняття до заняття зміцнювався авторитет пропагандиста.

Проблеми дальшого розвитку сільського господарства полігуртківці розглядають також під специфічним кутом зору. У березні в районі закінчується термін профілактичних оглядів доярок і механізаторів. А не все

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

СЬОГОДНІ І ЗАВТРА

зроблено, ще недостатньо використовуються під санаторії для відпочинку та лікування колгоспників і робітників радгоспів місцеві піонерські табори. Якщо всі трудівники вчасно пройдуть медогляд, а в разі необхідності — курс лікування, і зможуть із своїми силами стати до роботи — це й буде внеском медиків, не зайнятих безпосередньо в матеріальному виробництві, у всенародні здобутки.

Моторний записує цікаві місцеві цифри й факти, якими оперує керівник гуртка, наприклад: кількість сільськогосподарської техніки в районі, напрямки спеціалізації окремих господарств. Таким чином вдається вийти за вузькі професійні рамки, і в той же час уникнути загальшини.

Чіткий темп, запропонований слухачам із перших хвилин (сприйняття — аналіз — висновок: у такий ланцюжок прагне з'єднати свої і їхні зусилля пропагандист), йому подобається. Та про себе він думає, що культура мови окремих слухачів залишає бажати кращого. Виразність думки можлива за умови розуміння предмета обговорення, знання спеціальної термінології. Він обов'язково зверне на це увагу. Наступного ж заняття.

А хвилюватися і справді не варто. Од усіляких хвилювань і сумнівів є надійні ліки — робота.

Т. ФЕДОРОВА.

Новгородківський район.

● Йде Всесоюзний місячник оборонно-масової роботи

ПОПЕРЕДУ БУВ «ФАКЕЛ»

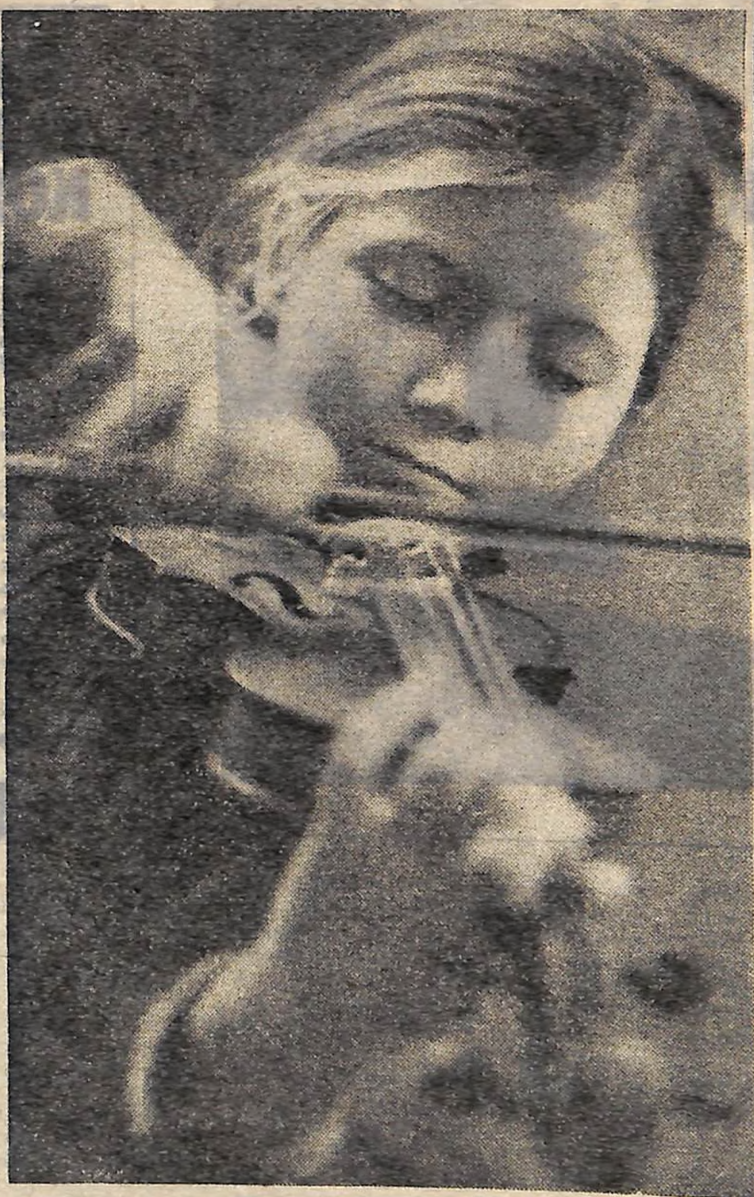
На цей вечір були запрошені викладачі початкової військової підготовки багатьох профтехучилищ області. Ділячись досвідом своєї роботи, сперечаючись про нові форми військової патристичних заходів. Тут, в Ульяновському СІТУ № 11, вони мали нагоду презентувати за ходом цікавих змагань майбутніх воїнів. Військово-спортивна гра «Нумо, хлопці!» захопила всіх. Було визначено, як учні обійшли й Закон про загальний військовий обов'язок. Уставами Збройних Сил СРСР. Дарувікторина, яка теж дала змогу визначити рівень початкової військової підготовки учнів профтехучилища. А ще підтягування на перекладині, естафети за ходулях, з баскетбольним м'ячем. Після підрахунок очок виявлено переможця — команда «Факел».

На вечорі з учнями профтехучилища зустрілися ветерани війни, кращі спортсмени Ульяновки.

Спостерігаючи за учнями під час конкурсних виступів і спортивних поєдинків, ще раз переконались, що педагогічний, комсомольський і дтсаафський організації училища приділяють належну увагу підготовці молоді до служби в армії.

П. БАБІЧ.

Інспектор обласного управління профтехосвіти.

МЕЛОДІЯ.

(УЧЕННЯ КІРОВОГРАДСЬКОЇ МУЗИЧНОЇ ШКОЛИ ВАЛЯ ЛУКА).

Фото Миколи ТЕРНАВСЬКОГО.

АУДИТОРІЯ... Сюди зайшов ти, вперше переступивши поріг інституту. Тут суворий екзаменатор вивіє у твоєму екзаменаційному листку заповітну п'ятірку. Завдяки якій ти з абітурієнта перетворився на справжнього студента. Відтоді в аудиторію ти став приходиш по знання: тут читають лекції, на яких ти захоплено слухаєш викладача (звідки він стільки знає?), тут відбуваються семінари, на яких викладач слухає тебе. Тут ти зустрічаєшся з друзями, тут під час перерв і після занять ви вирішуєте безліч своїх студентських проблем. І в цій аудиторії ти одного разу помітив, які голубі й чисті очі у твоєї сусідки по столу. І зрозумів, що тобі просто необхідно, щоб вони дивилися саме на тебе...

А чи можеш ти, читаю, увягти собі аудиторію, в якій помістилося б п'ять тисяч юнаків і дівчат? Мабуть, це важко. А саме стільки студентів навчається у двох інститутах Кіровограда — педагогічному імені О. С. Пушкіна та сільськогосподарського машинобудування. А ще понад 15 тисяч молодих хлопців і дівчат — учні середніх спеціальних навчальних закладів області. Зустрінься вони всі разом, їм, без-

перечно, знайшлося б про що поговорити. Про навчання і відпочинок, про комсомольські збори і виробничу практику, про екзамени і третій, трудовий семестр... Одні ділилися б досвідом, інші — просили б допомоги. Але де їм зустрітися? Відсьогодні місцем цих зустрічей стане «Аудиторія» «Молодого комунара» — спеціальна сторінка для студентів. Ось тут і йтиме мова про все, що хвилює сьогодні тих, хто вчиться у вузах і технікумах області. Заглянемо в нашу «Аудиторію» під час занять — і поговоримо студенти про проблеми навчання і самоосвіти. Зберемося тут у вільний після лекцій час — і піде мова про дружбу і кохання, про авчори відпочинку і студентські гуртожитки...

Кожен студент, мабуть, пам'ятає свою першу зустріч у студентській аудиторії. Приходили викладачі, старшокурники. І розповідали. Старші — для вас, молодших. І про вас — про те, що чекає тут на вас цікавого, а що важкого, чого треба остерігатися, а до чого прагнути. В нашій «Аудиторії» сьогодні теж перша зустріч. І тому слово досвідченішим. Про вас. І для вас, звичайно.

СТОРІНКА ДЛЯ СТУДЕНТІВ

Ні, третьокурників не назвеш молодшими. Ми старші від них усього на рік, не набагато більше знаємо і вміємо. І проте саме зараз в «Аудиторії» мені хотілося б усе-таки поділитися з ними деяким досвідом. Чому? Та тому, що нині вони не прийшли разом з нами до інституту на навчання. І зібрати їх разом у стінах вузу важко. Бо у них — практика. Перша справжня педагогічна практика, якщо не лічити тієї, коли вони після першого курсу працювали піонерво-

тому, хто менторським тоном повчатиме їх, хто не захоче жити їхнім життям, бути їм старшим, але все-таки другом. Нас перед практикою найбільше хвилювало ось це: чи зуміємо знайти контакт з учнями? Як це зробити? Залишити їх після уроків у класі і, викликаючи по списку, запитувати кожного, чим він живе? Допоміг випадок.

Зі шкільного подвір'я потрібно було прибрати вугілля. Попросили допомогти десятикласників. І хоча я міг би й не братися за лопату, але ж не залишив хлопців. Спочатку весело жартували, потім розмова мимо-голі перекинулася на серйозніші речі. Гово-

рили про все — і про улюблені книги, і про майбутні про-

фесії, і про місце в житті... Роботу закінчили швидко, але потім це довго сиділо на лавці: нікому не хотілося йти додому. Наступного дня на уроці мої десятикласники здалися мені ближчими, зрозумілішими. І вести урок мені було вже куди легше.

Здається, що тут особливого: класна година, присвячена сучасній поезії, після неї можна записати ще одну справу в рахунок роботи класного керівника. Та якщо зацікавити учнів, дати їм змогу висловити свою думку, відкрити для них щось нове, незвідане, результати будуть. Тільки більше поваги до них, до їхніх інтересів. Я був просто-таки щасливий, коли через день після класної години до мене підійшов юнак і попросив прочитати свого вірша, першого в житті...

Професію можна полюбити «на відстані». Так може захопити романтика роботи геологів чи льотчиків. І хоча образ улюбленого вчителя найшвидше може стати вирішальним при виборі життєвого шляху, випробування професією відбувається пізніше, тоді, коли ти ознайомишся з усіма її тонкощами і нюансами, труднощами і радощами. Нині таке випробування — у наших третьокурників.

Полюбить же свою професію!

В. СІДНІН,
студент IV курсу філологічного факультету Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна,

КАЖУТЬ, той не студент, хто не склав заліків чи екзаменів хоча б на одній сесії. Якщо так, то привітаймо всіх першокурників — нині вони почали другий у своєму житті студентський семестр.

До інституту прийшли різні: різні як бо-вдачі, уподо-бання, шляхи, що привели до вузу. А от перші дві вересня зробили їх схожими одне на одного. Що робить їх подібними? Перше — це щастя: «Я — студент!» Іще —

...про молодших

НАЗВАЛИ СВОЇМ

цікавість: «Оце так лабораторія! От би розібратися в отому проладі...» І неспокій: «Он які тут ходять, усе, мабуть, знають і вміють...» І оте запитання, яке кожен задає самому собі: «А я? Чи справлюсь, чи зумію?»

Пізніше вони знову ставали різними. У одних після кількох напружених днів навчання неспокій переростає в розгубленість. І тоді вже не запитання, тоді відчай: не зумію. У других розгубленість зникає, а замість неї з'являється трохи пізніше, коли настає пора студентського «хрещення» — сесії. У третіх... А втім, варто кожному згадати, яким він був у ті далекі (чи й не зовсім) роки, і стане зрозуміло: ми, старші й досвідченіші, не маємо права полагати першокурників самих на себе. Коли ж ми починаємо бути потрібними їм? У нашому інституті комітет комсомолу вважає: з першого знайомства. Себе тоді, коли всі вони ще називаються абітурієнтами і приносять до інституту свою мрію разом із заявою і всіма необхідними документами. Тому абітурієнтів

першокурників. Якщо говорити офіційною мовою, то в комітеті комсомолу з пересі починає свою діяльність сектор по роботі з першокурниками. Він і координує дії всіх тих, хто називає вчорашніх абітурієнтів своїми друзями. А їх багато. Особливо серед найстарших. У нас навіть традиція така — випускники обов'язково беруть шефство над першим курсом. Спочатку — знайомство, з факультетом, кафедрами, викладачами, комсомольськими активами. На філологічному факультеті обов'язково ведуть до літературної студії «Обрій». І повсюдно розповідають про історію вузу і його сьогоднішній день, про плани і завдання, що стоять перед його колективом, а значить, і перед нами, і відповідають на запитання.

— А що вчити легше — фізику чи математику?
— А де краще ситуватися — у бібліотеці чи дома?
— А чи обов'язково треба конспектувати? Якщо треба, то як?
— А коли краще вчити — відразу після лекції чи ввечері?
— А як...

Запитань безліч. І на кожне — відповідь. Валерію Репеню, п'ятикурсника фізико-математичного факультету, першокурники 12-ї групи слухали уважно. Дівчина ж — відмінниця. Потім частенько прибігали у 52-у групу: «Валеріє, а як мені бути ось тут?»

Особливо часто до молодших друзів п'ятикурсники приходили перед першими комсомольськими зборами. Чи слід повторювати, яке значення в становленні групи, в її житті відіграють ці збори? Від них значною мірою залежить, якою буде група і чи народиться вона взагалі.

— Знаєш, у школі на звітно-виборчих зборах ми періако мучилися: ніяк не могли придумати кожного порушника. І в душі навіть трохи потерпали: чи не доведеться мені відповісти за чистоту столів в аудиторії?.. Потім, коли Світлана подала свої пропозиції, мені навіть соромно стало за глз дитячі думки. Скільки ми всього цікавого нагадували — всігнути б усе переробити... Це Наташка допомогла пам'ятати, як цікаво розповідала про свою групу?

Цю розмову двох першокурників вноч випадково навіть не запитав у дівчат, з якого вони факультету. Цікаво, що таємниця Наташка — це комсорг 52-ї групи фізико-математичного факультету Наташа Храченко. Це вона допомагала в підшефній 12-й групі готуватися до зборів, складала план роботи на перший семестр. А може, в хосі, інший — адже в кожній групі обов'язково була своя Наташка.

І все ж неадаремно кажуть: той не студент, хто не склав заліків чи екзаменів хоча б на одній сесії. Першокурники знають про це з розмов старші — з досвіду. І тому за місяць до початку перших заліків на всіх факультетах проходять тематичні комсомольські збори: «Ти і перша сесія». Приходять на них першокурники, їхні шефи, приходять і викладачі, ті, кому доведеться стати першими екзаменаторами в студентському житті майбутніх педагогів. І знову розмова щира, дружня. Про успішність (перший бо семестр позаду), про труднощі. Знову запитання і знову відповіді — такі ж конкретні, ділові, дружні.

Позаду перший семестр, позаду перша сесія. На початку другого семестру наші студенти (вже справжні), підмавши смак справжньої науки, починають відчувати потяг до самостійної наукової роботи.

В. ПОЛАДЬКО,
секретар комітету комсомолу Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна.

ПОЛЮБІТЬ ПРОФЕСІЮ

житими в літніх піонерських таборах. А ми її, справжню, пережили. І не одну. Можливо, щось із наших розповідей стане в пригоді.

...Хтось з учителів сказав нам, що практикантів учні люблять. Мабуть, тому, що різниця наших і їхніх років не дуже велика. А значить, ми повинні повніше зрозуміти їх, зацікавити чимось, відкрити для них щось нове. Вони чекають цього від нас. І ми чекаємо цього від себе. Як? Це запитання вважаю найбільше. В інституті перед практикою ми складали екзамен з методики викладання літератури. Опинили були неспокійні — четверки, п'ятірки. І вже дехто вирішив, що він усе уміє.

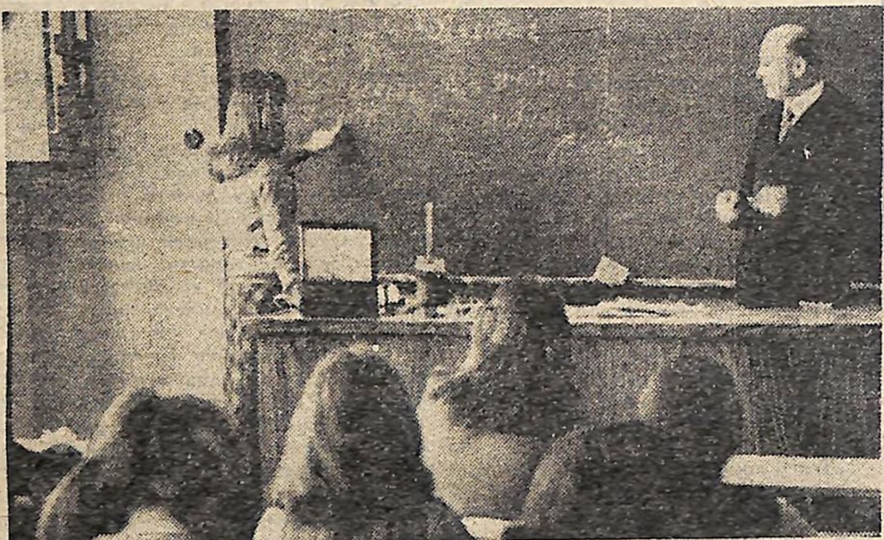
Так і хотілося сказати: «Не повторюйте наших помилок!». Ні, ми не проти вивчення методики викладання (без неї взагалі не зуміли б нічого), але ми за практику. Перед уроками нас попереджали: будьте готовими до всього. Ми готувалися. Планували уроки. Старанно записували до конспекту свої запитання і тут же приблизно уявляли, якою повинна бути відповідь учня. І раптом — відповідь не така. Що тепер? Уже потім, аналізуючи урок, зрозуміли, що, мабуть, трохи не так поставили запитання, учневі було не зовсім ясно. Так учимось. Вони — розуміти Горького, про якого ми розповідаємо їм, ми — розуміти їх, викладати матеріал, слухати відповіді, спілкуватися з класом. І складається враження — їм легше. Бо якщо учень не відповів на твоє запитання, то настрашніше, що може бути для нього, — це незадовільна оцінка, введена в журнал твого рукою. А якщо не відповіси ти? Спитати ж вони можуть що завгодно...

Робота вчителя складається з двох частин: викладання предмета і виховання. Не питає себе, що найважливіше. Чи матиме авторитет той учитель, який неспроможний добре подати матеріал, зробити нове цікавим і зрозумілим? Не відкривається дитячі душі й

Канікул, як і сесії, чекають усі. Та, на відміну від сесії, канікул, по-перше, ніхто не боїться, по-друге, есі чомусь переконані, що чим вони довше, тим краще. І все ж... Коли наш фотокореспондент М. Тернавський заглянув до Кіровоградського кооперативного технікуму імені М. П. Сая, скінчилися не тільки сесія, скінчилися й такі жагдані студентські канікули. Щоправда, вони

ще довго пануватимуть — у розмовах, спогадах, у пам'яті. Та все це буде тільки у вільний від навчання час. Бо в розпалі — новий семестр. Отож знову книги, лекції, конспекти. Знову довге і незручне формули, виведені вашими руками на блискучій дошці, прилади, досліди (фото справа). Але не забудьте заглянути після занять у комітет комсомолу! Людмила Коцера, Олександр Сокуренок, Микола Лапшин, Валентина Мельниченко, Надія Нелюбова, Лариса Богучарська, Зоя Колесник і секретар Євген Димура того дня довго не розходилися з комітету (фото внизу). Було про що поговорити комсомольським активістам — адже попередю цілий семестр. А їх, комсомольців, як відомо, стосується і успішність, і проблеми відпочинку — словом усе, чим живуть 590 майбутніх кооператорів.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

НА ЗАСНІЖЕНИХ АЛЕЯХ — ЗМАГАННЯ ЛЕГКОАТЛЕТІВ НА ФОТО УНІВЕРСИТЕТУ НА ПЕРШІСТЬ ОБЛАСТІ ПРАВОРУЧ — ПЕРМОЖЕЦЬ ЗАБІГУ НА 2000 МЕТРІВ СЕРЕД ЖІНОК ОЛЕКСАНДРІЙСЬКА АВАН-ГАРДІВКА ОЛЬГА ДЕМЕХА.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

ПРИХОДИТЬ випускник факультету фізвиховання до керівника спортивного товариства і каже:

— Дайте мені спортивний зал, зразковий легкоатлетичний комплекс, а взимку — манеж, дайте добре згуртовану групу чи команду спортсменів, — і я зроблю з них чемпіонів.

Дали групу, створили належні умови для тренувань. Через два роки запитує у молодого фахівця:

— Де ж чемпіони?

— А моїх хлопців не відносять до збірної, бо вони тільки третьорозрядники. Вимоги підвищуються, треба створити ще кращі умови для підготовки легкоатлетів.

Спринють, допомагають. Але знову тренер «найбідніший» — у його секції немає жодного першорозрядника. І починають йому «випитувати»:

— За що ж ви зарплату отримуєте?

— Я перш за все дбаю про загальний фізичний гарт цих хлопців і дівчат.

— А олімпійський приз?

— Це є час...

З Василем Покришкіним такого не було. Ні, він не випускник факультету фізвиховання, він — інженер. Працював на «Червоній зірці», був викладачем інституту сільськогосподарського машинобудування і гордився тим, що в студентські роки потрапив до числа призерів республіки серед борців-самбістів.

А тепер майстер спорту Василь Покришкін хотів, щоб і тут, у Кіровограді, були такі призери та чемпіони. І він у вілний від роботи час тренував динамічних борців. Не вимагав олімпійського килима і зразкового спортзалу, хіба що ставив одну лише вимогу:

— Дайте мені можливість підібрати потрібних хлопців.

До нього прийшли 17-річні. Але він хотів не молодих.

— Поки такі стануть майстрами, то вже не буде надії, що вони довгий час виступатимуть за команду — сім'я діти, першорозрядні особисті проблеми. Чемпіона треба зробити з шкільної партії. Якщо він уже в сімнадцять літ майстер, то є ще час і на дорогу до Олімпу.

Він вірив у свої сили і розумів, що цим хлопцям треба віддати усього себе — тільки тоді буде стрімкий різкий. Отже, основне завдання — тренувальна робота.

Тепер він уже працював з 12-річними хлопцями. Дітям було цікаво, бо тренер звертав увагу не лише на підправлення елементів вправ борця-самбіста. Були ігри. Була розмова про молодого олімпійця. І була заслужена похвала, коли юний спортсмен пермагав свого суперника.

Та раптом несподіванка — на чергове заняття з'явилися не всі його вихованці. Окремі юнаки потім зовсім залишили секцію. І тоді Покришкін розшуквав їх в школі, вдома. Але умовляти рідко коли

ВІСЬ ЧИ ДАЛЕКО ДО ОЛІМПУ? РІВНОВАГИ

допомагали. Навіть дисциплінований Сергій Мезенцев залишив один раз тренування, Володимир Ефімов не прийшов двічі.

Василь Покришкін шукав удосконалення. І збагнув: юним спортсменам хочеться частіше потрапляти на змагання. А в Кіровограді їх збирають на рік 1—2 рази. І то ці поєдинки в своєму спортивному товаристві.

Тоді Покришкін вирішив організувати секцію борців-самбістів у «Колосі». Тут вихованці Василя Борисовича мали змогу втілювати змагання частіше. І не одразу позначилося на їхній майстерності. А коли в 1974 році в «Колосі» відкрили ще й ДЮСШ, секція борців перетворилася в ціле навчально-вдільня.

Перші зустрічі з динамівцями. Сили майже рівні, хоч інколи вихованці Покришкіна мали мінімальний програш. Через рік матч «Колоса» з «Динамо» закінчився з рахунком 9:2 на користь представників сільськогосподарського товариства. І ось уже команда юнаків їде на першість республіканської ради ДСР «Колос». Кіровоградські самбісти займають першу сходинку в турнірній таблиці. Невдовзі Володимир Ефімов, Сергій Мезенцев, Євген Бойченко стали призерами республіки серед юнаків.

Тренер домігся свого — за 1975 рік його вихованці взяли участь у 18 змаганнях.

Хлопці з «Колоса» знали, що їх чекають нові випробування. І тому це з більшою наполегливістю готувались до наступних поєдинків. А під час змагань вони мали нагоду перейняти досвід іменитих спортсменів. Так, мужність виховується в бою. І Покришкін знову і знову намагався зрозуміти все можливе, щоб ті бої були частіше, і щоб кожен з них ставив напруженням. Спортсмени ДЮСШ, дивись, вже в республіканській збірній «Колоса». А «недорослим» динамівцям програти з мінімальним рахунком — 22:21.

Найнаслідившим був турнірний ужинок. Спортсмени «Колоса», виступаючи за збірну області на юнацькій першості України з боротьби дзю-до, були третіми. Олександр Високий тоді став чемпіоном в особистому заліку. На початку року Ефімов, Бондаренко, Єфимов, Високий, Мезенцев, Кулішків і Бойченко стали кандидатами в майстри. У жовтні Ефімов, Кулішків і Мезенцев виконали нормативи майстрів спорту СРСР. Цих

тріох борців і Євгена Бойченка включили до складу збірної команди УРСР, яка почала готуватися до II Всесоюзних молодіжних ігор.

Тепер уже Покришкін не бідкається про резерв. Бо в ДЮСШ працює 11 груп (самбо, дзю-до): дві групи — спортивного удоскона-

лення, п'ять — навчально-тренувальних, чотири — початкової підготовки. Вже й наймолодші (1962—1963 років народження), яких тренують Леонід Медведєв і Тофік Байрамов і динамівці Володимир Довженко, виграли першість республіки з дзю-до серед школярів. А Покришкін із старшою групою привіз найвищу нагороду з першості республіканської ради ДСР «Колос». Потім його вихованці у складі збірної цього товариства стали чемпіонами України. І не висоти тих, у кого є лише один старенький, борцівський килим та орендована кімната для тренувань (залом її не назвали). Це — золотий і срібний хлопців, які не можуть похизуватися винуканою спортивною формою. Скромні і «непробиті» влюблені Василя Покришкіна доводять свою працю високим ентузіазмом і мужністю. Такий у них і тренер. Він не підкреслює своєї несправності перед отим колективом, що не зміг підготувати жодного легкоатлета, першорозрядника (у Покришкіна за десять літ — 13 майстрів спорту, 40 кандидатів в майстри, майже 80 першорозрядників). Він називає їх імена хлопців, які стали чемпіонами, і переконаний, що і їх недовго запросять у просторий зал і скажуть:

— Це вам дарунок за стійкість.

Недовідченого колегу він не осуджує: «Може, йому важче. Вони хоч і легка атлетика, але окопирити її нелегко...» Це — не співчуття, часом проблему одного тренувальника розв'язати не під силу. Як і тим, хто займається самбо чи дзю-до. Він переконаний в цьому, бо знає «біду» своїх колег. За п'ять останніх років В. Б. Покришкін був суддею, головним секретарем на 39 обласних, республіканських та всесоюзних змаганнях 154 днів — без своїх вихованців. Він спостерігав за «чужими» виступами, досвідчав, відкривав причини поразок. І тому після перемоги його команди ми чуємо з уст Покришкіна:

— Це ми всі разом.

А якщо невдача, то чомусь лише про себе:

— Я десь прорахувався.

Хоч треба було інше:

— Ми не зуміли...

А колезі:

— На помпках теж можна набратися досвіду.

І додає:

— Тільки треба дуже полюбити цих хлопців — як і свою роботу...

М. ШЕВЧУК.

У „ЗІРКИ“ — 21 СУПЕРНИК

Не так давно ми підводили підсумки минулорічних стартів першості країни з футболу, аналізували, підраховували всі плюси та мінуси, а тепер вже масо орієнтовано на новий сезон.

Дещо по-іншому триватиме боротьба серед клубів другої ліги класу «А». В цьому році тут виступатимуть не 20, а 22 колективи. У кіровоградській «Зірці» такі суперники:

«Спартак» (Житомир), армійці Києва, Львова, Одеси, «Фрунзенець» (Суми), «Локсмотив» (Вінниця), «Авангард» (Ровно), «Металіст» (Харків), «Суднобудівник» (Миколаїв), «Колос» (Полтава), «Колос» (Нікополь), «Кристал» (Херсон), «Говерла» (Ужгород), «Хвиля» (Хмельницький), «Буковина» (Чернівці), «Новатор» (Жданов), «Шахтар» (Горлівка), «Атлантика» (Севастополь), чемпіон України 1976 року серед колективів фізкультури чернігівський «Хімік»,

«Торпедо» (Луцьк), «Фотоприлад» (Черкаси).

Сороковий чемпіонат Радянського Союзу розпочнеться у суботу, 2 квітня. Першими в бій за звання чемпіонів країни вступлять команди вищої ліги. А на другий день, у неділю, удар по шкрябаному м'ячу в офіційному матчі зроблять представники другого ешелону, яким треба буде провести по сорок дві зустрічі.

З метою кращого обслуговування уболівальників цього виду спорту дирекція стадіону «Зірка» заздалегідь розпочала продаж абонементів на ці поєдинки. Вистачить їх на двадцять ігор (в залежності від секторів), ціна — 16 і 11 карбованців, що на 20 процентів нижче вартості квитків на цей період. Їх можна придбати на стадіоні.

О. ГАХ, голова спортивного клубу «Зірка».

■ П РЕСПУБЛІКАНСЬКІ МОЛОДІЖНІ ІГРИ

Як ми вже повідомляли, у Дніпропетровську послані чотиринадцять областей республіки і м. Києва змагалися за медалі других республіканських молодіжних ігор з баскетболу серед жіночих команд.

Всі зустрічі проходили дуже напружено. Спочатку шістьнадцять колективів змагалися в чотирьох підгрупах, а потім по два переможці підгруп грали у півфіналах. Це право завоювали і наші землячки. Вони зайняли третю сходинку і боролися за 5—8 місця: з рахунком 42:72

Є ЗАЛІК

програти донецчанам, а матч з чернігівськими спортсменками виграли — 78:73. І в них була різна кількість очок з представницями Чернігівської та Донецької областей. Лише за різницею очок кіровоградчанки стали сьомою сходинкою. Вони принесли у кошики області перші двадцять чотирьох завіжок очок.

В. ТВЕРДОСТУП.

ЙОСИП КОБЗОН — У КІРОВОГРАДІ

— Кіровоградці раді вітати у своєму рідному місті земляка, відомого співака, народного артиста Дагестанської АРСР, заслуженого артиста РРФСР, лауреата міжнародних конкурсів естрадної пісні Йосипа Кобзона. Його пісні приваблюють особливим громадянським пафосом, ліричною піднесеністю. Вдало творить співак у співдружності з композиторами Олександром Пахмутовим, Мікаєлом Таривердієвим. Про це свідчать такі пісні як «Гарячий сніг», «Пам'ять», — почав свою розповідь заступник директора обласної філармонії О. І. Євсавєтський. — Разом з Йосипом Кобзоном до нас завітала провідна артистка радянської естради Людмила Сенчина. Не зроблю відкриття, коли скажу, що концертні виступи євгеном для шанувальників їхніх талантів.

У лютому в обласну філармонію має прийти ряд творчих мистецьких колективів та виконавців. 9—13 лютого в Олександрії Світловської та Кіровоградському музичному інституті вокально-інструментальний ансамбль «Музикант» Закарпатської філармонії «Лауреат» всеукраїнського конкурсу А. Шкєтє (допра) і міжнародних конкурсів Т. Захарська (Полонічел) будуть гостями учнів музичної школи в обласному центрі 14—15 лютого. Естрадний колектив «Олеся» Ровенської філармонії гастролюватиме по області з 15 по 20 число місяця. В цей же час труїники Кіровоградщини зможуть познайомитися з ансамблем бандуристів «Десна» Чернігівської філармонії.

В Олександрії 17 лютого виступатиме лауреат міжнародного конкурсу В. Суханов (рояль). Вокально-інструментальний ансамбль «Беркут» ми чекаємо на 19—24-ступінний квартал імені М. Лисенка з Києва власний абонементів зможуть прослухати 21—22 лютого. В залі філармонії та Новоукраїнці наступні дні виступатиме державний ансамбль пісні і танцю «Укрїнська Морська» АРСР. До труїників шахтарського міста завітає з концертом лауреат міжнародного конкурсу скрипки В. Бродський.

Естрадна група Донецької філармонії з участю члени Євгена Марголіна побуває протягом чотирьох останніх днів місяця в Олександрії, Світловській. Знайомі та в обласному центрі. Завершимо нашу програму лютого Київський камерний оркестр виступом в Кіровоградському музичному інституті та, певно, в Новоукраїнці.

ДРУЗІ!

НАГАДУЄМО, ЩО З 1 ЛЮТОГО ВІДКРИТО ПЕРЕДПЛАТУ НА НАШУ ГАЗЕТУ. ПОВІДОМТЕ ПРО ЦЕ ТИХ, ХТО ЩЕ НЕ ПЕРЕДПЛАТИВ «МОЛОДОГО КОМУНАРА», ГАЗЕТА — ВАШ ДОБРИЙ ДРУГ І ПОРАДНИК. ПЕРЕДПЛАТУ МОЖНА ОФОРМИТИ НА ПОШТІ, В АГЕНТСТВАХ «СОЮЗДРУКУ», А ТАКОЖ У ЛИСТОНОШ. ПОСПІШАЙТЕ!

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і магові роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-67.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Гаїнки, 2.